

З трухлим осередком, гнилою корою

Панас Мирний

З трухлим осередком, гнилою корою
Стоять віковічні дуби,
Потайно гомонять, трясуть головою,
Мов сердяться, ждучи біди.
А під ними молодь з дрібною листвою
У тіні без світу росте
І теж неспокійна, сама між собою
Гомоне, бджола мов гуде.
Гуде і з напругою преться угору,
До неба, де сонце ясне
І сяє, і гріє посеред простору,
Життя розсіває рясне.
“До світу! До сонця! – вигукує молодь, –
Ну, разом, беріться усі!
Допік до живця нам безпросвітній морок”.